

Clark Curtis:

Kad je riječ o tvojim šansama, a to je naravno samo tvoje mišljenje, realno gledajući, misliš li da imaš šanse da pobijediš i želiš li pobijediti, ili su promjene tvoj prioritet, ili se pak radi o kombinaciji ovo dvoje?

Mirsad Hadžikadić:

Kad sam se pridružio ovoj utrci odnosno kad sam najavio namjeru da se kandidujem, glavna zamisao je bila da želim da promijenim ton dijaloga odnosno političkog diskursa u državi. Ton je bio jako negativan i uvijek se radi o prošlosti i o strahu od drugih. Želio sam da ponudim alternativu tome, pa da ljudi kažu da se ne radi samo o tome. Želio sam biti pozitivan i donijeti energiju. To je zapravo bio konačni cilj, samo pomoći ostalima da se krene prema drugačijem stavu. Reakcija na moju najavu namjere da se kandidujem na državnim vijestima je bila toliko snažna da sam odlučio da to posmatram drugačije. Svi su rekli da ne mogu pobijediti zbog nedostatka infrastrukture, a niko se nije požalio na mene kao kandidata. Međutim, svi su rekli da nisam uvezan ni sa jednom strankom, pogotovo sa nekom većom strankom, jer ljudi ovdje kupuju izbore. Toliko je nepravilnosti. Oni posjeduju prostor od vrata do vrata, posjeduju religije, posjeduju regije, pa se ništa ne može učiniti. Ta snažna pozitivna reakcija je nešto zbog čega sam zastao i pomislio da nas možda ima dovoljno, odnosno da možda ima dovoljno ljudi koji razmišljaju drugačije od ovih nacionalista koji pokušavaju da nas podijele. Takođe je činjenica da je 52% populacije glasalo u prošlosti, što znači da 48% nije glasalo, a to su oni koji su reagovali na moju najavu, rekavši da nikad nisu ni imali za koga glasati do sada, a sada imaju, pa pitaju kako mogu pomoći. Veliki je i broj mladih koji su mi u suštini zahvalili za ovo što činim, i zbog svega toga sam se zastao i pomislio da možda tu ima i nešto više. Kažu da ljudi koji nisu glasali neće ni glasati, poput mladih i dijaspora, ali ja sam rekao da ću pokušati. Dakle, na početku, iskreno rečeno, nisam ni razmišljao o ishodu odnosno da li ću pobijediti ili neću, nego sam želio da promijenim diskurs. Vidjevši reakciju i nadu koju je ona probudila stvorio se skoro pa osjećaj dužnosti da uradim sve što je u mojoj moći da zapravo ostvarim što je moguće bolji rezultat. Razmišljajući o dugoročnim ciljevima, mi ćemo pokrenuti pokret i onda ga razviti u nešto poput političke stranke ili bilo čega drugog, tako da možda do narednog izbornog ciklusa

učinimo nešto značajno. Kad smo ljudi oko mene i ja krenuli sa ovom kampanjom, dao sam intervju za jedan portal za vijesti, i kad su me pitali za moje šanse ja sam racionalno objasnio da sam u ovome dugoročno i da znam da nemam infrastrukturu ali da ima dovoljno ljudi koji žele promjene pa da ćemo vidjeti šta će se desiti. Mnogi su me napali zbog takvog odgovora, upitavši me kako da očekujem da vjeruju u mene ako čak ni ja ne mislim da ću pobijediti, odnosno kako da vjeruju u mene ako ja ne vjerujem u sebe. To sam onda dobro razmotrio i shvatio da su u pravu. Mislim, moram u ovo ići svim svojim srcem i uraditi američku stvar odnosno u potpunosti vjerovati, bez obzira na to kakve stvari su oko mene. Vjerovati u to, vjerovati u sebe, vjerovati u cilj, i onda će ljudi stati iza mene. Upravo u tom trenutku se desio taj preokret, pa sam rekao: „Slušajte. Mogu pobijediti.“ Postoji način i postoji dovoljno ljudi koji su pozitivno odreagovali. Ima dovoljno ljudi koji kažu da su u ovome zbog mene i sa mnom. Stvaraju se iskre, a i ja želim biti iskra koja će pokrenuti ljude da preuzmu ličnu odgovornost za državu, da lično doprinesu a ne samo da čekaju da neko drugi riješi njihove probleme. Oni moraju biti dio rješenja a ne samo dio problema. Rekao sam da mora biti tako, da moram preuzeti odgovornost i biti dovoljno hrabar da kažem da želim da pobijedim, da mogu pobijediti, i pobijedit ću. Pa sam počeo to govoriti, i fascinirajuće je koliki broj ljudi je zaista počeo vjerovati u to. I ja sam počeo vjerovati u to, i zaista vjerujem da postoji put. Težak put, ali ipak put do pobjede, a to je pokretanje dovoljnog broja ljudi izvan njihove zone komfora, da postanu dio ovog pokreta, ugradnja osjećaja odgovornosti u njima za budućnost ove države, a zatim vođenje tog pokreta do pobjede, a nakon izbora kreiranje stranke koja će se kandidovati za sve nivoe vlasti. Dakle, to je sada plan. Stigli smo do tačke kada zaista želim da pobijedim, kad mislim da mogu pobijediti, a kasnije ćemo formirati stranku. Ako ne pobijedim, prihvatit ću to i uzeti to kao početnu tačku, bez obzira kakva ona bude, iz koje ćemo onda dalje graditi ovaj pokret. Mnogi me pitaju mogu li pobijediti i ja im kažem da mogu i da ću učiniti sve što je u mojoj moći da pobijedim, ali ću ovo posmatrati dugoročno bez obzira na ishod, jer šta god da se desi to će biti naša početna tačka iz koje ćemo nastaviti dalje. Ljudi mi vjeruju i ja to mislim, i to je pravac u kojem se krećemo - da kreiramo ovaj pokret i da budemo uzrok promjena u državi bez obzira koliko to potraje. Jedini problem je to što ja možda neću ni znati koliko glasova ću zaista dobiti zbog izbornih prevara. Ovdje i mrtvi često glasaju, glasovi ljudi se kupuju, a najgore u svemu je što ljudi kažu da nije ni važno ko

glasa nego da je važno ko broji glasove. To znači da oni imaju metode odbacivanja glasova, poništavanja glasova, i tako dalje, što u suštini znači da možda neću ni znati kakve su mi zapravo bile šanse za pobjedu i koliko glasova je ukradeno. Ali ipak, moja je namjera da radim sa međunarodnom zajednicom, naročito sa Sjedinjenim Državama i evropskim državama kako bi i oni učinili sve što mogu da osiguraju fer izbore koliko god je to moguće.